

Volala jsem mu a už jen zašeptal: Věro, ahoj...

Zesnulý zpěvák **Stanislav Hranický** nebyl jen tváří heavymetalového Citronu, zažil uvolněnou dobu konce 60.let, kdy nazpíval svůj první hit s Marií Rottrovou. Jaký byl člověk a jak na něj vzpomíná další slavná zpěvačka Věra Špinarová?

Se zpěvákem kapely Citron Stanislavem Hranickým odešla jedna z českých hudebních legend. Pohřeb měl v úzkém rodinném kruhu. Ke slavné heavymetalové ikoně se už objevily první vzpomínky zdůrazňující především éru rockové kapely Citron. Hranický se však do povědomí svých posluchačů dostal už o čtvrt století dříve, sám o popularitu však příliš nestál.

„Standa byl odjakživa velice uzavřený chlapec, nějak nedával najevu, co se v něm děje, a od toho se vše odvíjelo. Ne že by byl nekamarádký, moc nedával své nitro v šanc nikomu,“ říká Radomír Schejbal, saxofonista a kapelník Majestiku v letech 1968 až 1973. V Majestiku Hranický poprvé poznal velký hudební svět. Podle Schejbal byl velmi vyrovnaný, klidný chlapec, neměl žádné maléry. „Čtyři roky jsme spolu byli v kapele. Zapomíná se na jeho úplné začátky, hned jak zemřel, tak se objevily nepřesné informace. Jeho první kapelou byla studentská Why. Tam čarovali s vlivy jako The Rolling Stones – dvě kytary a zpěv,“ popisuje Schejbal.

Pak přišel okamžik, kdy mladíci dostali šanci hrát ve velké kapele a koncem 60. let se Standa Hranický poprvé stává známým díky svému nenapodobitelnému hlasovému projevu. „Poprvé jsem jej uviděl právě někdy na podzim roku 1968, to právě začala sezona Čajů. Vzali jsme z kapely Why kluky k Marii Rottrové,“ říká Radomír Schejbal. S Marií Rottrovou natáčel Hranický svůj první velký hit Blíž k tobě. „Takové ty řeči, že jeho první hit bylo Léto s Monikou, to jsou

věci až o tři roky později,“ upozorňuje Schejbal. V téže době se Hranický seznamuje se zpěvačkou Věrou Špinarovou. „Asi rok jsme spolu chodili. Standa byl strašně skromný, mohl být průraznější. Byl věrný Ostravě, potom zakotvil ve skupině Citron. Měl rád soul, rhythm and blues,“ vzpomíná Věra Špinarová. „Byla to pro mě rána, když jsem se to dozvěděla, že umřel. Volala jsem mu asi před čtrnácti dny, tehdy mi ale už jenom zašeptal: Věro, ahoj...“ Přitom ještě před rokem byl plný energie a odhodlaný s nemocí bojovat,“ říká Špinarová a dodává: „Je to strašně smutné, Standa měl život před sebou, začínali jsme spolu ve skupině Majestic a rok jsme spolu chodili, byly jsme zaškrabávané. Byl profík.“ První zahraniční turné absolvoval Hranický v roce 1970, kdy se

díky Ivo Pavlíkovi podíval s Majesticem do západního Německa. „Tři měsíce jsme hráli po barech: Regensburg, Dortmund, Lübeck, dokonce jsme se připlatili do jednoho gay klubu v Bernu,“ líčí s úsměvem tehdejší éru Schejbal.

Hranický byl vyučený automechanik, pracoval v Porubě. S auty se dostal do kontaktu ještě po revoluci, kdy začal prodávat autokosmetiku u Elektry, tady se s ním seznámil rockový fanoušek Miloš Křivánek, který byl překvapen, že někdo jako Hranický o sobě nedává najevu, že by byl hvězda. „Působil velmi obyčejným dojmem, žádná povýšenost, že by se chlubil se svými zážitky z koncertů, naopak. Přitom se s ním dalo velmi příjemně popovídat. Ale o kapele se ani nechtěl bavit,“ vzpomíná. **Martin Jiroušek**

PROFIL

Stanislav Hranický

- Narodil se 6. června 1951. První kapela, ve které hrál od roku 1965, byla skupina **Why**.
- V září 1968 přestoupil do první verze skupiny Majestic, která doprovázela **Marii Rottrovou**. Prosadil jako originální zpěvák a nazpíval své první hity, třeba duet Blíž k tobě.
- Po mnoha změnách v kapele a koncertování po barech v západním Německu se roku 1982 stává zpěvákem skupiny **Citron**. V únoru 1987 ale kvůli zlomenině nohy zmizel ze scény. Návratu se dočkal až v roce 1994. Poslední deskou, kterou s Citronem nazpíval, byl Bigbitový pánbů z roku 2010. Pak se stáhl do ústraní.
- Zemřel po dlouhé nemoci 7. dubna 2013.

Život s Citronem
Na unikátních snímcích nahoře a vpravo je Stanislav Hranický zachycený na koncertu v Kopřivnici v roce 1984. Fotografie dole pak pochází z pražského vystoupení v roce 2010. Foto: Archiv a Tomáš Münster

Vzpomínka Na Stanislava Hranického vzpomíná spoluhráč z Citronu – kytarista Jaroslav Bartoň Takový hlas v Československu nikdy nebyl

Jaroslav Bartoň

Někdy v roce 1983 jsem sledoval hudební pořad Marie Rottrové – Divadélko pod věží, kde se objevil jako host zpěvák Standa Hranický. Znal jsem jej pouze z hitu Léto s Monikou. Co tam předvedl, mě úplně přibilo k zemi. Takový hlas v Československu nikdy nebyl. Řekl jsem si, že s tím chlapem bych chtěl někdy spolupracovat. A do roka se mi to splnilo. Díky němu jsem už druhou nabídku od Citronu přijal.

Hráli jsme společně s nějakou

přestávkou skoro třicet let. Poznal jsem jej jako naprosto pohodového člověka. Všichni zpěváci, se kterými jsem doposud spolupracoval, měli nějaké ty umělecké manýry. Standa neměl ani jeden. A to ani v dobách, kdy jsme byli na vrcholu. Byl to ten nejskromnější muzikant, jakého jsem kdy poznal. Nikdy nezkazil žádnou srandu. Vymýšlel samé ptákoviny. Procestovali jsme Československo křídlem kráčem snad stokrát a strávili cestovním spoustu hodin. To Staník většinou mlčel. Ale pak třeba řekl jednu větu nebo jen slovo, kterým nás totálně zničil. Ty jeho prů-

povídky často používáme v kapele dodnes.

Pracoval jsem se Standou také v rádiu Hey. Tehdy mi nabídl možnost bydlení. Žil sám a já jeho nabídku s vidinami nekonečného mejdanu přijal. To jsem se ale trochu spletl. I když mne párkrát noční Porubou protáhl, měl raději svůj klid. Pivíčko, cigárko u fotbalu nebo jiného sportu pěkně doma v pohovce u televize. Tehdy jsem Standu poznal snad nejvíce z celé kapely. Řekl mi i takové věci, o kterých dodnes ostatní nevědí.

Když jsme před třemi léty dokončovali práci na posledním CD

Bigbitový pánbů, napsal jsem pro něj píseň Zpověď. Tehdy mně Standa řekl: „Díky Kocůre, tak ta je přesně o mém životě. Jsme staří ch... a ten muzikantský život je na mně svinsky znát.“ To už měl asi nějaké trable se zdravím. Nechtěl svými problémy nikoho zatěžovat. Takový už byl Staník.

Před týdnem jsme se se Standou naposledy rozloučili. Vidím ho však stále před sebou – spokojeného, se šibalským úsměvem na tváři a s nerozlučným pivíčkem v ruce. Takového, jaký se mi vryl už kdysi do paměti při našem úplném prvním setkání.

Vaším objektivem Fotografie uživatelů serveru rajce.net

Štreit v kostele
Výstavu známého fotografa nazvanou Skze hříchy do nebe mohou zájemci vidět v netradičních prostorech opavského kostela sv. Václava.

3x foto: babkaljuba.rajce.net

„Musíme vybudovat nový svět“

» **Studenti čtou a píšou noviny** Tentokrát na téma budoucnost planety Země

Naposledy utěšuju ochrannou helmu a kontroluju stav kyslíku v tlakové lahvi na svých zádech. Digitální senzor se po mém zaklepnání rudě rozzáří a v reproduktoru zabudovaném v mé helmě se ozve chladný hlas počítače: „Přepočítávám data.“

Následuje několik krátkých pípa-vých zvuků. „Dusík – 78%, kyslík – 21%, skleníkové plyny, oxid uhličitý, metan – 1%. Struktura kompletní. Potvrďte konfiguraci hlasovým kódem.“ Zhluboka se nadechnu. Nechci jít nahoru, nechci to vidět. Nejráději bych zůstala v podzemí a už nikdy nevyšla mezi Nečisté. Tedy pokud z nich něco zbylo.

Při té myšlence mě zamrazí. Ve sluchátku to znovu zapraská. „Potv... potvrďte konfiguraci hlasovým kódem.“ Pokud byly předpoklady Thompse správné, tam nahoře se odehrálo peklo. Stačí jediná škvírečka, jediná chyba a plíce mi rozleptá jedovatý plyn.

Natahuji ruce k poklopu nad svou hlavou. Několika rychlými doteky vytukávám do zabudovaného počítače přístupový kód. Vstupní poklop, kterých je v UGC (Under-GroundCity) celkem šestnáct, je ohromný mnohatunový pancíř kruhového tvaru. Tvoří ho patnáct dvacetimetrových vrstev chromu, wolframu a kalené oceli.

Jen co se dostanu kovovým tene-

lem vzhůru, oslepí mě nepřírozeně jasný svět. Na okamžik uvěřím, že jsem oslepla – když si však mé oči konečně zvyknou na nepřirozený jas, lituji, že se tak nestalo. „S2 žádá o spuštění ochranného skla,“ zašeptám. „Vyhovuje se,“ zavrní helma a se zabzučením plní rozkaz.

Studenti čtou a píšou noviny
DNES

V očích ucítím slzy – přede mnou není nic. Jen ztvrdlá, rozpraskaná zemina táhnoucí se do nekonečna. Připadám si jako na poušti, přestože se vím, že se čtrnáctý východ nachází kdesi ve středu Evropy. „Detekuji okolí,“ upozorní mě počítač. Chci ho zastavit, nechci slyšet tu tíživou pravdu. „Rozbor vzduchu: acetylen – 56%, oxid uhličitý – 41%, fosfát – 3%. Rozbor zeminy: chemické usazeniny a křemenec. Možnost přežití jakéhokoliv organismu,“ na chvíli se odmlčí a s tichým zapípáním vysloví ta hrozná slova: „Nulová.“ To ne...

Ale my je varovali, prosily! Zatnu pěstí a pohlížím k nechutně na-

žloutlému baldachýnu jedovatých plynů na obloze. Snažili jsme se je přesvědčit, že pokud nezmění postoj k Zemi, bude to mít neskutečný dopad. A zatímco Prozřetelní stavěli svá „bláhová“ města pod povrchem a schraňovali v nich přeživší pozůstatky fauny a flóry, oni dál káceli stromy a namísto nich stavěli svá technicky dokonalá města, dál vypouštěli škodliviny do vody, vzduchu i půdy, dál zabíjeli vše, co jim přišlo pod ruku.

Ale přesto jich lituji. Kdyby chtěli, kdyby poslouchali... Všechno mohlo být jinak. Lidstvo nakonec zahubilo samo sebe.

„Velitelství žádá o spojení,“ oznámí počítač. „Síť je aktivní.“ „Povoluje se,“ odvětim nepřítomně. „S2?“ ozve se známý hlas. „Jak to tam nahoře vypadá?“

Přerývané se nadechnu a ze všech sil se snažím, aby můj hlas zněl pevně, přestože se mé oči plní slzami lítosti. „Měl jsi pravdu, Thompsi. Ve všem jsi měl pravdu...“ Popojdu o několik kroků a zničeně sleduji mrtvou krajinu. „Všechno je zničeno.“

„Uslyším krátké trhavé povzděchnutí. Pak je načase se vrátit.“ Následuje tíživé ticho, které se zdá být nekonečným.

„Musíme vybudovat Nový svět.“
Radka Cieslarová
Gymnázium, Český Těšín

Soutěž o lístky na muzikál

We Will Rock You

MF DNES vyhlašuje soutěž o vstupenky na muzikálovou show We Will Rock You.

Úspěšný muzikál We Will Rock You z dílny skupiny Queen a spisovatele Bena Eltona zavítá 24. dubna do ostravské ČEZ Arény. Se soutěží MF DNES se na něj můžete podívat zadarmo. K účasti v ní stačí odpovědět na otázku:

Kdo k muzikálové show vytvořil hudební choreografii?

Své odpovědi posílejte na adresu petra.bartikova@mfdnes.cz, a to do pátku 19. dubna.

Výherce zveřejníme následující den.

Vyhrajte vstupenky na muzikálovou show

INZERCE

Koupím

Knihy, LP, pohledy, plakáty. T: 603 469 105

Knihy a časopisy

Koupím i LP, pohledy, plakáty. T: 603469105